

NA SLÁVU DERVEDOVU

V samom srdci Svätej Ríše Malbaši, v jej hlavnom meste Ašvar, práve špeciálne vytrénovaní tepelní otroci spoločne sparne zahlásili úctyhodnú teplotu "Mocného boha Telvua", čo bolo asi na polceste k teplote, kedy sa varila voda. Veľkňaza (rituálne Kizila) stojaceho vo Veľkej Sieni odetého v blankytnom rúchu to však akosi veľmi neznepokojovalo. Vyzeral byť už pokročilejšieho veku, avšak to mu ešte stále nezabraňovalo mať na tvári krutý úškl'abok a užívať si dominanciu nad trestaným kňazom nižšieho stupňa.

„Tak čo, ty hnus? Ty kus kozieho výkalu hodeného na strechu sirotinca a následne skĺznutý dolu? Ukáž, ako veľmi sa ospravedlňuješ!“

Kľáčiaci trestaný sa pozrel hore, pričom uvidel nádhernú výzdobu Veľkej Siene, avšak ruka veľkňazova prudko narazená do jeho líca mu hneď pripomenula, že nekoná v súlade so Svätým Písmom.

„Prepáčte... Prosím, prijmite moje ospravedlnenia... Derved nech ma potrestá... Oblížem si lakeť...“

„Mlč už konečne!“ Zrúkol veľkňaz.

„Oh áno pane... Som úctivo ponížený... Lakeť si oblížem...“

„Povedal som- mlč! Je to naozaj také ťažké? Mám nechať doniesť mrkvu?!“

„Ach, nie, pane... Prosím, už som ticho... Aha, aj lakeť si oblížem...“

„Kňaz tretieho stupňa Rakšej, si si vedomý, že za študovanie literatúry Vykázaného Mteliba je trest smrti hodením z Imperiálnej Veže až dole, do samej Pekelnej Diery?“

„Veľkňaz najvyššieho stupňa, ó najmúdrejší Kizil Altaš,“ začal s odpoveďou v súlade so Svätým Písmom Rakšej.

„Prisahám pri samom Dervedovi, na tú knihu som ani očami nesiahol! Museli ju tam podstrčiť nepriatel'ia Dervedizmu! Ved' dobre viete, že som bol vždy verným služobníkom Jeho Najvyššosti... Aj lakeť som si praside-“

„Človeče, fakt ma nezauj'ima ako si si lízal lakeť,“ prerušil Rakšejovu spoveď už zjavne iritovaný veľkňaz Altaš.

„Čo je podstatné je, že v tvojej komnate sa našla zakázaná kniha. Budeš zhodený zajtra ráno.“

„Zadrž, Kizil Altaš...“ ozval sa jemný, nadpozemský a mierne vzdialený hlas prichádzajúci spoza veľkňaza.

„V-V-Vaša Jasnozrivosť...!“ vydrelo sa z instantne bledého Altaša, medzitým, čo si v súlade so Svätým Písmom oblízal lakeť a pomaly sa otočil smerom k

hlasu, s tvárou stále otočenou smerom k zemi. Po dokončení otočenia sa hlboko uklonil a pozrel sa smerom k hlasu. Pred ním stál sám Cisár Svetla, žiariaci jasným svetlom a prinášajúci radosť na každú tvár. Altaš sa v súlade so Svätým Písmom zasmial detským chichotom, avšak na tvári mu bolo poznať, že mu to pripadá nesmierne ponižujúce.

„Altaš... Nezabíjaj ho...“ povedal zastreným hlasom Cisár Svetla. Následne sa otočil sa k Rakšejovi.

„Kňaz Rakšej... Týmto si prepustený z kňazskej funkcie... Odovzdaj mi svoje rúcho...“ vyslovil prosbu Cisár Svetla. Rakšej vedel, že veľkňaz je k nemu otočený chrbtom, preto si dovoľil rýchly pohľad na Cisára Svetla. Bol oblečený v bielej róbe takej žiarivej, že až musel prižmúriť oči. Na hlave ma posadenú monštruóznú korunu z ktorej ako keby vychádzalo slnko. Mal dlhú bielu bradu až po kolená, ale žiadne vrásky. Ruky mal rozpažené, ako keby sa snažil objasť celý svet. Čo však bolo najviac zarážajúce bolo, že Cisár bol slepý. Teda aspoň to tak vyzeralo- v očiach totiž nemal žiadne zreničky, len čisté belmo.

To v Rakšejovi zmiernilo rozpaky natoľko, že si začal dávať dole rúcho.

„Nie, ty truľo,“ ozval sa Cisár Svetla.

„Prezleč sa u seba v komnate a rúcho mi daj potom.“

Rakšej zahanbene prestal s vyzliekaním a bez pípnutia sa vytratil cez Gigantické Dvere, stihol sa len ponížene ukloniť.

Kráčal rýchlymi krokmi po chodbe z mramoru, cieľiac k svojej komnate. Bol rád, že už nemusel byť zohnutý a ponižovaný tým naničhodníkom. Čo on mohol vedieť? Kizil Altaš bol zaslepený vlastnou hlúposťou a fanatickosťou. Ale Kizilovia boli vždy takí, už odkedy bol pred vyše pol tisícročím zavraždený Cisár Kasbel a jeho brat sa vyhlásil za Cisára Svetla, pričom ho ale v skutočnosti ovládala skupinka tých najvyšších klerikov v ríši- v temných zákutiach krajiny sa povráva, že je tomu tak doteraz- len s iným Cisárom a Kizilom. Jeden kňaz z provincie ďaleko na východe, istý Mtelib, sa odvážil napísať a následne aj prejsť cez hranicu a vydať knihu „Pravda“, kde písal o tom, ako Kizilovia ovládajú Cisára a bránia akémukoľvek technologickému progresu, pričom Cisár je len ich bábka- čím sa vytvára zaujímavá situácia, keďže Kizilovia musia počúvať Cisára na slovo. To vysvetľuje aj náhle a kompletne náhodné smrti niektorých menej o víno sa zaujímajúcich Cisárov.

Rakšaja vyrušila z premýšľania až náhla hudba, ktorá zaznela odniekiaľ z paláca. V paláci sa totiž nachádzal aj Imperiálny Hudobný Zbor, čo bola skupina veľmi divne odetých fúzatých mužíkov, ktorí hrali na dlhé čierne píšťale a trumpety a väčšinou na ne hrali pre nejakého vysokého hodnostára.

Práve hrali Rakšejovu obľúbenú, „Waqataná Nurvaná“, čiže „Zlovestné Mrkvy“, čo bola pieseň v pochodovom tempe pojednávajúca o tom, že mrkvy sú ničomní služobníci zlovoľného boha Hadžiburďžiho.

Fúzatí muži spoločne so svojimi píšťalami práve kvíľili o ničomnej oranžovosti mrkiev, keď Rakšej dorazil do svojej komnaty. Kňazské komnaty boli pomenšie kamenné izbietky s knižnicou, posteľou, nejakým tým stolíkom a stoličkou a zväčša aj oknom. Rakšej, s hlavou plnou textu piesne, zavrel za sebou dvere, ale niečo sa mu tu nezдало. Pozrel sa smerom k oknu, keď v ňom zbadal akúsi postavu pridŕžajúcu sa rámu, zahalenú v sivožltom rúchu a jataganom za opaskom- čo bola akási rýchla šabl'a dlhá niečo pod meter, avšak bez nijakej záštity.

„Čo sa to-“ ozval sa Rakšej.

„Nejé čaz n réč,“ prerušil ho hlas cudzinca so zvláštnym prízvukom vychádzajúci spod púštného turbanu zahalujúceho aj tvár.

„Ag ceté žit, poté somnó!“ vyslovil svoj názor cudzinec, načahujúc ruku smerom k Rakšejovi.

Na chodbe boli počuť bežiacie nohy a štrnganie.

„Poté somnó!!!“ vyjadril sa už druhý krát neznámy cudzinec, ale Rakšej sa stále nehýbal.

„Dó přčic, zákrnelý mózoch!“ vykrikoval cudzinec, zoskočil z okna do miestnosti, schmatol Rakšēja a vyskočil s ním z okna práve keď zaprašťali dvere od komnaty, vytvorila sa v nich diera a v nej sa zasekla noha v krúžkovej zbroji, sprevádzaná nadávkami ozbrojenca.

Rakšej letel prehodený cez cudzincovo rameno dolu z Imperiálneho paláca, vydávajúc pri tom zvuky ako páriaci sa orangutan.

„Veď sa rozpleštíme o zem!“ prestrašene zahlásil Rakšej.

„Dílino, ag býs vychazál von, védbys, že kólem hrádu je prékopa s vodó hlbká jak myšlénky Mtéliba!“ dokončil cudzinec akurát včas, lebo práve dopadol aj s Rakšejom do zmienenej priekopy.

Náraz otriasol celým Rakšejovým telom a na chvíľu sa mu začiernilo pred očami, ale facka od cudzinca ho vrátila naspäť do reality. Nato ho ten istý človek chytil a čo najrýchlejšie s ním vyplával s ním na breh.

„Esté štáte, žes néobežují tu správit utéz,“ poznamenal muž.

„Ále téďkom haqára, stávej, stávej! Músemes pohnút a č najrechlešé se ótud dóstat! Vlúdeš chodét?“ vyslovil otázku.

„Prosím?“ nerozumel cez prízvuk Rakšej, práve vstávajúci zo zeme.

„Dókažes chodét?“ snažil sa byť cudzinec trpezlivý.

„M-myslím že hej...“ postavil sa na nohy Rakšej. Pred nimi sa rozprestieralo hlavné mesto, so všetkými svojimi bazármi, trhmi, obchodíkmi, lapkármi i temnými uličkami. Okolo skokanov už stála menšia skupinka ľudí.

„Haqára přeč. Mámé malo času! Čóskor n nás pří-“ nedokončil cudzinec, lebo v tom ho prerušil chrapľavý hlas strážneho.

„Hej! Čo sa to tu deje...“ predieral sa strážny cez dav.

„Títo dvaja práve skočili z paláca do priekopy,“ ozvala sa akási žena.

„Čo? To nie je mo-“ pozrel sa na dvoch skokanov strážny.

„Iltefiq Dervedi...“ chytil sa za srdce.

„Kňaz Jeho Najvyššosti a člen Bratstva Pravdy! Čo za konšpiráciu-“ nedopovedal, lebo cudzinec ho v okamihu prebodol jataganom. Na to okolo seba rozhádzal zlaté mince.

„Níš zte névideli!“ vykrikoval a chytil Rakšēja za lakeť, ťahajúc ho za sebou za roh ulice. Tam však stretli celú patrolu strážnikov.

„Kňaz Jeho Najvyššosti a člen Bratsva Pra-“ začal jeden z nich. Zjavne frustrovaný člen Bratstva len rýchlo vytiahol niečo čierne zo záhybov svojich šiat. Ozvalo sa škrnutie a cudzincov turban osvetlil plamienok. Na to sa pozrel pred seba, zakričal „Derved at Eqber!“ a hodil horiacu guľu po strážnikoch. Tesne predtým, ako guľa dopadla na šišak jedného z hlúpo sa usmievajúcich strážnikov sa k nim cudzinec otočil chrbtom a aj s Rakšejom sa rýchlo dal do behu. Hneď, ako zahli za jednu z mnohých budov, uličkou otriasol výbuch a následne zmučené výkriky.

S Rakšejovým lakťom stále držaným, utekal cudzinec cez mesto.

„Prét méstm n nás čáka ódvoz,“ poinformoval Rakšēja cudzinec.

Vtom sa však ozval zvon. Jeden, po ňom hneď aj druhý, tretí, štvrtý.

„Músime se ódtud dóstat!“ bol člen bratsva veľmi zrejmy.

„Ako? Ved' brány už určite zavierajú!“ chcel vedieť bývalý kňaz.

„Ále ešte nézavréli...“ potmehúdsy poznamenal maskovaný muž, stále v behu.

Rakšejovi už dochádzali sily, keď už pred sebou uvideli bránu. Bohužiaľ, stáli pred ňou ľudia. Ľudia v šišakoch, krúžkových zbrojiach, plášťoch a s lukmi v rukách. Za nimi stál muž držiaci v jednej ruke šabl'u a v druhej zelenú vlajku s bielymi šesťcípimi hviezdami v rohoch a jednou veľkou v strede.

Ten zavelil: „Maktešéb!“ a zvuk dvadsiatich strún napínaných naplnilo priestor medzi vojakmi a bežcami. Za nimi sa pomaly zatvárala ozrutná brána.

To však vôbec nevyviedlo maskovaného cudzinca z miery. Vytiahol takú istú čiernu guľu ako predtým v uličke, rovnako ju zapálil a hodil po vojakoch. Vojaci ju zbadali a začali sa rýchlo s krikom rozutekávať. Tam kde predtým

väčšina z nich stála, teraz dopadla čierna guľa a slastne explodovala v ohnivom oblaku a mračne dymu spoločne so sutinami z dlažby. Bežci cez toto prebehli a medzitým, čo sa vojaci snažili pozviechať, oni už prebehli cez bránu a tá sa za nimi hneď zatvorila.

Za bránou už na nich čakali štyria muži a šesť koní. Všetci muži boli odetí rovnako ako Rakšejov záchranca- mali na sebe sivožlté róby a turbany rovnakej farby zahalujúce tvár. Jeden z nich, pravdepodobne ich veliteľ, kývol na zvyšné dva neobsadené kone. Každý z utečencov nasadol na jedného. Rakšej sa cítil zmätený a trochu nesvoj- Bratstvo Pravdy? Prečo som mal v knižnici zakázanú knihu? Čo to ten muž hádzal po strážnikoch? Ako sa volá? Smrdím ja, alebo je to konský trus?

Všetko toto sa mu vírilo hlavou, medzitým čo cválali mimo cesty, preč od hlavného mesta, smerom na sever, k Sivým Horám. Rakšej si zo svojich učedníckych čias pamätal, že za nimi leží už len Veľká Stredná Púšť, kde prebývajú nomádske kmene. A za púšťou už nikto nevedel čo leží- nikto sa ju totiž neodvážil prejsť.

Rakšejovi sa síce dostalo výcviku jazdy na koni, ale už museli ísť docela dlho, keďže slnko začalo zapadať a jeho už začínali dosť bolieť stehná a zadná časť tela.

Vtedy, pri jednom malom potôčiku, prvýkrát prehovoril vodca skupinky ako keby hlasom starca: „Tu s utaboréme.“

Miesto to nebolo úplne dokonalé, ale v suchej, nehostinnej zemi to bolo asi to najlepšie čoho sa mohli dočkať.

Skupinka si rozložila na zem deky a posadala si na ne, okrem jedného, ktorý zatĺkal do zeme kolíky, o ktoré potom priviazal kone.

„Prepáčte, ale nevytrhnú kone tie kolíky?“ spýtal sa Rakšej.

„Kón vídi len, že jé privazan. Né bude sa snážit výmanit,“ odpovedal mu ten, ktorý kone priväzoval.

„Aludž m právdu,“ ozval sa starý muž, vodca skupiny. Rakšej si všimol, že má iný prízvuk ako ostatní- kým prízvuk jeho záchranca a ostatných mužov bol severský, prízvuk tohto starého muža bol skôr východný.

„Ludie v riší vidie len, že sú privazáni. Nevería, že dokažu pretrhnut retáz. Áni o t-m nerozmýžlaju. A aj kéd sa najdé négdo, kto véri, že jé možnie, sám niš nezmóže,“ začal muž, „mý sme skúpina ľudí, ktoré vérie, že niečo dokážú. Možnó si už o m-n počúl. Som Vykazaný Mtelib, tiéš znamie aku Ušenéc vychodú.“

Dramaticky sa odmlčal.

„Taktéš som éj veliteľ Legie Zl-hó Ruchá. Vedié nas potomok Cisára Kasbela, Affatun. Uršité s zvedavý, kam idéme,“ vytiahol fajku učenec Mtelib a zapálil si ju. Na to z nej párkrát zabafkal a hneď pokračoval.

"V horách s pripravúje vojskó. Affatun zhromáždíl severských nomadóf a žetkých odporcóf réšimu. Navýše prezeztovál v-n z ríše- vidél mnóhe vecí. A niektorimi vésmi už aj vyzbróžil svóju armádu," žmurkol na Rakšēja.

"Sú to veci na podobnom princípe aké mal tuto môj záchranca?" bol Rakšěj zvedavý.

"Á-o, je tó niešo podobné. A tvój záchranca sa volá Išrak."

Nasledujúce ráno výprava vyrazila do hôr. Hory boli slabo zarastené a na karavánu neúprosne pražilo slnko. Cestovali popri včerajšom potôčiku a Išrak popritom hral na gitaru a spieval smutne znejúcu púštnu pieseň.

"Nebojíte sa, že na nás zaútočia ríšske vojská keď sme takíto nápadný?" spýtal sa Rakšěj Mteliba.

"Haha!" zasmial sa starý učenec, "cisarské vojská s neodvažejé č i len príjst k horám. Celé sa to tú hmyrí nomádmi- ktorých už skrotíl Affatun Efféndi. N-mamé s čeho báci."

"Mám ešte jednu otázku- prečo ma zachraňujete? Teda vlastne dve- čo robila vaša kniha v mojej komnate?" vyzvedal Rakšěj ďalej.

"Šeckó sa dozveš priamo od Affatun Efféndiho, dieťá." odbil ho starý muž.

Napoludnie sa zastavili asi v polovici cesty na vrchol kopca.

"Smé as v polovici cestý na vrchól kopcá," zahlásil učený Mtelib.

"Do večerá smé horé."

Vtedy ho však prerušil Aludž, muž čo priväzuje kone: "Póčujete to, učény Mtelib Éffendi?"

Celá družina stuhla a započúvala sa to ticha.

"Zdá sa mi, že poču-" začal zdieľať svoje pocity Rakšěj.

"Sklápní, ty trú'ó," bol ihneď prerušený Aludžom. Zdalo sa, ako keby sa niekde v diaľke hrmelo. Hrmenie sa približovalo, keď zrazu spoza kopca vyšla jednotka jazdcov. Mali na sebe blyštivé kyrysy, ktoré odrážali slnečné lúče do očí výpravy. Okolo krku mali pripevnené žlté plášte, ktoré im povievali vo vetre a na hlave mali podobné šišaky ako mestskí strážnici, len s tým rozdielom, že na vrchu k nim mali pripevnené chochole rovnakej farby ako ich plášte. S krikom sa hnali na výpravu, keď niekde zo stredu tej masy sa ozval mocný hlas.

"Alkvejéééš!" imperatívne zavelil a horda nablýskaných jazdcov v okamihu zastavila svoje kone pred našou výpravou. Následne sa jazdci rozostúpili a z vytvoreného koridoru vystúpil majestátny muž na bielom koni. Kyrys mal nádherne vyzdobený úryvkami zo Svätého Písma, povieval za ním biely plášť so zlatými krajmi a zatiaľ, čo jednou rukou držal uzdu svojho rovnako majestátneho koňa, druhou pevne zvieral rukoväť svojej orientálnej šable, scimitaru. Na rozdiel od ostatných jazdcov v žltých plášťoch mal tvár skôr bledú- rovnako ako Rakšej alebo Mtelib. Pod nosom sa mu k oblohe krútili navoskované čierne fúzy a zvyšok tváre mu zahaľovala brada.

Tmavými očami si prezrel výpravu a keď sa pozrel na Mteliba, usmial sa.

"Otec," povedal a objal učenca.

"Affatun, môj synú...!" dojímavo odpovedal.

Rakšej len otvoril ústa v úžase- učenec Mtelib je potomkom Cisára Kasbela! A jeho syn je vodcom vzbury!

"A toto," otočil sa Affatun k Rakšejovi, "toto musí byť malý Jalvon."

Affatunovi sa mužne nahrnuli slzy do očí.

"Je to už tak dlho... syn môj."

"Pri Dervedovi!" pomyslel si Rakšej-Jalvon, "veď ja som z cisárskej rodiny!"

Toto naňho bolo už trochu veľa a omdlel, padnúc pri tom z koňa.

Prebudil sa až na druhé ráno s bolesťou hlavy. Prvá vec čo si všimol, bola, že z hôr odišli a že v diaľke sa črtá hlavné mesto ríše Malbaši, Ašvar. Druhá vec čo si všimol bola, že vzbúrenecké vojsko sa utáborilo v pustine. A nakoniec, tretia vec čo si všimol bola, že k vojsku sa pridali ďalší vojaci- niektorí takí istí jazdci, akí sprevádzali Affatuna, ďalší išli zase pešo a niesli opreté o plecيا zvláštne kovové palice s dreveným koncom z ktorých trčala dymiaca šnúra, pričom ďalší sedeli na ťažných koňoch, ťahajúc nimi za sebou veľké bronzové rúry na kolesách. Vojaci ako keby prichádzali zo všetkých strán a všade bola kopa prachu, dymu, smradu a pokrikovania.

Uprostred toho všetkého bol postavený provizórny stolík, na ňom mapa a pri ňom stojaci (teraz už) Jalvonov otec a dedo.

Jalvon si pretrel oči, pomaly sa postavil zo svojho lôžka, do ktorého ho niekto starostlivo položil a pobral sa k svojim príbuzným.

"Čiše, mamé štyri tis-cký árkebuszníkov, asi šécstó kyrysníková, g tomú asi dvjé e pól tis-c peších bojovníkov- kašty má okrúh štít e jatachán, pot-m nejakých os-mcstó žolnérov z Akalárdie a dvásat veľkých djél," bolo počut Mteliba ako rozpráva svojmu synovi o stave Légie Zlatého Rúcha- rebelského vojska.

"Jazdú damé vzad a na krajé, vpréd damé djelá a z né prichystáme prv árkebuzy a pot-m regulérnu pech-tú... Áh, vnúk mój!" odtrhol Mtelib zrak od mapy.

"Akó vidíš, chystámé sa na utók."

"Vy chcete zaútočiť na Ašvar?!" neveriacky vyvalil oči Jalvon, "veď to nemáte šancu! Cisár Svetla tam drží nespočetné množstvo vojakov!"

"To áno, lenže títo muži sú prestrašení ako zajace. Navyše sa stretnú s tými istými vecami, s ktorými sa stretli keď ťa dostával Išrak z mesta- s tými diabolskými nástrojmi!" zasmial sa Affatun hlbokým smiechom.

"Nemáme sa čoho báť," dodal.

Vtom sa z tábora ozvalo podobné kvílenie píšťal a trumpiet ako vtedy v paláci.

"To je moja verzia Imperiálneho Hudobného Zboru" uškrnul sa Affatun.

"Nazval som ho Meqterá Marssiá, čiže "Zvláštne Fúzy.""

A naozaj- spoza rohu sa vynorili členovia Meqter Marssiá, idúci v rade. Ako prví išli vždy píšťaliari, za nimi trumpetári a ako tretí išli vždy bubeníci a za nimi činelisti, pričom tieto posledné dve jednotky zároveň aj spievali.

A naozaj- všetci títo ľudia mali veľmi extravagantné fúzy. Najnormálnejšie boli vykrútené na výšku očí, ale ďalšie zase tvorili napríklad klieťku okolo tváre svojho nositeľa, alebo zas ďalšie boli nesmierne široké, pričom ich vrchná polovica bola na konci zakrútená hore a druhá dole, pričom zase na ich konci boli zakrútené ešte raz a tak ďalej, až kým človek nevyzeral ako suchozemská sépia.

Bol hrozivý pohľad.

"Každopádne, verím že máš mnohé otázky, mladý Jalvon," povedal Affatun svojmu synovi.

"Uhm, to áno. Tak napríklad, čo robila kniha môjho... môjho deda u mňa v komnate? Podotýkam, že to bola kniha ZAKÁZANÁ, za ktorú je TREST SMRTI," zdôraznil Jalvon.

Affatun si vzdychol: "Tú knihu sme tam museli dať- museli sme ťa totiž ako potencionálneho uchádzača o trón dostať z hradu. A predpokladám, že by si len tak neodišiel s niekým cudzím, ak by sa ťa pri tom nesnažili zabiť ozbrojenci. Hlavne ak by ten niekto cudzí povedal, že si z rovnakého rodu ako sám Cisár Svetla."

"Predpokladám že nie..." zamyslel sa Jalvon.

"Ešte jedna otázka. Nie, vlastne dve. Za prvú, čo sa stalo s mojou matkou a za druhé, ako som sa dostal do hlavného mesta?"

"Tvoja matka..." začal hovoriť Affatun.

"Totiž, jedno ráno náš tábor v horách napadli ozbrojenci cisára- vtedy tam totiž ešte nebolo toľko nomádov. Tvoju matku niekam odtiahli na svoje prasačky a potom ju zhodili zo skaly za hurónskeho rehotu. Snažil som sa ich zastaviť, ale nemohol sa k nim dostať- bolo ich medzi mnou a ich príliš veľa. Čo sa stalo s tebou, to neviem. Pravdepodobne sa nad tebou nejaký vojak lepšej povahy zľutoval a priniesol ťa so sebou do Ašvaru."

"Lenže ja som vyrástol v sirotinci," spomenul mu Jalvon.

"Prepáč, ja naozaj neviem. Možno ho skoro odvelili alebo zabili. Pravdepodobne si potom prejavil nadanie na čítanie, písanie alebo počty (čo by ma až tak neprekvapilo, veď si z cisárskej krvi) a tak ťa dali do kňazskej školy." ospravedlňoval sa Affatun.

Vtom k nemu pribehol vojak: "Pane! Pane!" uklonil sa najprv Affatunovi a potom Mtelibovi- jemu potom ako generálovi Légie Zlatého Rúcha venoval aj zbytok reči.

"Všetko je pripravené! Môžeme sa dať do pochodu!" ohlásil.

"Vyborné!" tešil sa Mtelib.

"Povés veliteľóm, š se daváme f pochód k mestú."

Keďže armáda takej veľkosti sa pohybuje pomaly (hlavne ak so sebou navyše ťahá aj obrie bronzové delá), k Ašvaru dorazili až v noci. Vojsko bolo rozostavené podľa Mtelibovho plánu- delá vpredu, za nimi najprv strelci z arkebúz, potom Akalardskí lukostrelci s otrávenými šípmi, za nimi zase pechota so šablami a štítmí a nakoniec úplne na konci a na bokoch kyrysníci.

Imperiálna rodina sa na túto vojnovú mašinériu pozerala z chrbtov koní a pred nimi sa rozprestieralo hlavné mesto ríše- Ašvar. Mesto aj v noci bolo očividne plné ruchu a nočného života- súdiac podľa zvukov, ktoré k nim doliehali a slabého svetla, ktoré im narážalo do očí.

"Je to tu," povedal Affatun.

"Budeš potrebovať niečo na obranu," otočil sa k svojmu synovi a podal mu jatagan, ktorú mu doniesol z provizórnej zbrojnice.

"Veľa šťastia," zaželal mu ešte na dôvažok a spolu s Mtelibom vykročil vpred.

Affatun a Mtelib spoločne dorazili na konskom chrbte pod hradby. Affatun držal vo vzduchu zdvihnutú ruku a jeho otec zase niesol tmavomodrú zástavu s dvoma bielymi prekríženými jataganmi v strede, nad ktorými bola biela šesťcípá hviezda.

"Ľudia Ašvaru!" prehovoril zvučným hlasom Affatun.

"Úúú, Ašvar!" ozval sa z hradieb vzdialený pokrik.

"Žiadam vás, aby ste sa vzdali, inak pocítite Dervedov hnev! Vzdajte sa a nikomu sa nič nestane!" žiadal Affatun.

"No jasne, ty somár!" ozval sa strážny na hradbách.

"To ti máme akože veriť?" požadoval sa odpovede ďalší.

Vtom sa ozvalo brnknutie a učený Mtelib padol z koňa mŕtvy, so šípom v hlave. Rozhostilo sa trápne ticho, prerušené len zvukom facky prichádzajúcej niekde od hradieb.

Zrazu Affatun príšerne zreval, zohol sa na koni, nadľudskou silou si prehodil svojho otca cez rameno, schmatol zástavu, uzdu si strčil do úst a plným cvalom dorazil k delám.

Podal otca vojakom, vypľul uzdu a zreval: "Qanénijé, Maktešéééb!"

Obsluha dela si prichystala zápalné palice.

"HAZRÁÁÁ!" zareval Affatun na plné pľúca, prehlušený ohromným rámusom dvadsiaticich monštruóznych bronzových diel šľahajúcich oheň a železo a roztrieskávajúcich hradby na prach v sekundách. Delá vypálili ešte trikrát, až dokým neboli až do biela rozžeravené. Vtedy poslal Affatun vpred Akalard'anov, nech obsadia strechy domov, a arkebuzníkov a pechotu poslal do ulíc. Sám popchol svojho koňa a ako prvý vbehol do mesta. Tam však narazil na skupinku kopijníkov, ktorí mu prebodli jeho koňa- a to ho už v ten deň poriadne dopálilo. Od hnevu ani nevidiac sa vrhol vpred a svojim scimitarom rozsieval smrť- nedotkla sa ho ani jedna nepriateľská zbraň. Práve keď už začal strácať sily dorazili arkebuzníci.

"Affatun Effendi! K zemi!" zakričal veliteľ jednej jednotky. Affatun sa rýchlo sa hrmotu a práskania arkebúz hodil k zemi, medzitým, čo zas z druhej strany do nepriateľov pálili z otrávených lukov Akalard'ania. Zrazu dobehol spoza rohu zakrvavený Jalvon.

"Jalvon, prosím, povedz mi, že to nie je tvoja krv" unavene sa ho spýtal otec.

"Dobré správy, otec! Cisárske vojsko sa buď vzdalo, alebo uteká kade ľahšie! Mesto je v plameňoch a cesta k Imperiálnemu hradu je voľná!" ohlásil Jalvon.

"Tak teda vpred!" zavelil Affatun. Spolu s arkebuzníkmi, svojim synom a Akalard'anmi prešli cez haldu postrieľaných nepriateľov a vykročili k hradu.

Prechádzali horiacim mestom, až došli k hradnej priekope. Tam stála palácová garda, odetá v dlhých modrých plášťoch a plátovej zbroji, držiaca gigantické sekery.

"Smrť stelesnenému Hadžiburďimu!" skríkol ich veliteľ a garda sa rozbehla do útoku.

"Hazrá!" odpovedal na výzvu veliteľ arkebuzníkov.

"Vuščebi!" odpovedal na výzvu veliteľ Akalard'anov.

Spoločne zabrnkali tetivy, zahrmeli arkebúzy a garda ležala na zemi mŕtva.

Affatun a Jalvon spoločne prekročili ich mŕtvoly, strčili ich trasúceho sa a kričiaceho veliteľa do priekopy a vstúpili do hradu, mieriac do Veľkej Siene.

Keďže palácová garda ležala mŕtva pred hradom, nemalo ich čo zastaviť pred vstupom do Siene. Affatun vykopol dvere od nej a aj so synom vkročil dnu.

Čakali na nich už Cisár Svetla a Kizil Altaš.

"Vidím, že si objavil svoj pôvod," ozval sa slizkým hlasom veľkňaz.

"Si pripravený prijať svoju smrť?" chcel vedieť.

"Ahoj, príbuzní," ozval sa spoza veľkňazovho chrbta Cisár Svetla.

"Nemáš šancu, Altaš! Vzdaj sa a pros o milosť!" požadoval Jalvon.

"Tak to určite!" vykrikoval veľkňaz a vystrel ruku.

"Pozor!" vykrikoval Affatun a uskočil pred stĺpom plameňa sálajúcom z veľkňazovej ruky a skryl sa za kamenný črepník, rovnako ako jeho syn.

"Hahaha!" zasmial sa slizký veľkňaz.

"Môžem páliť donekonečna... Užijem si vašu smrť!" vykrikoval, medzitým, čo sa pomaly približoval k Affatunovi. Črepník sa pomaly začal taviť.

"Ó áno...! Služobníci... Hadžiburdziho!" pri poslednom slove vystrelil prúd plameňa po mieste, kde sa ukrýval Jalvon.

Vtom však miestnosť ožiarilo biele svetlo a cisár sa začal vznášať vo vzduchu, iluminovaný svetlom vychádzajúcim z neho, medzitým, čo si niečo nezrozumiteľne mrmlal.

Zrazu sa začala triasť zem a zo stropu padať sutiny. Okolo veľkňaza sa vytvoril ohnivý kruh.

"Árgh! Čo sa to deje?!" dožadoval sa odpovedí Kizil Altaš.

Pod veľkňazom sa začal víriť prach a zrazu sa za zvuku nesmierneho kriku tisícov zmučených duší pod ním otvorila priepasť do ríše Pána Temnoty a pohltila veľkňaza takého, aký bol. Potom svetlo vychádzajúce z Cisára zosilnelo natoľko, že Affatun a Jalvon si museli zakryť oči a keď ich otvorili, cisár, priepasť i ohnivý kruh zmizli. Jediné čo ostalo, bola cisárova koruna.

Affatun k nej pomaly došiel, a nasadil si ju opatrne na hlavu. Koruna zažiarila bielym svetlom a týmto aktom sa na trón ríše konečne dostal priamy následník trónu a skončila sa vláda Kizilov. Nech žije Cisár Svetla!

AGBUŠ JALVÁ / UŠČČEGI LO KOPAČČIB / KONIEC PRÍBEHU

Lorun Vašbih, Krátka História Ríše, Imperiálna Knižnica, rok Affatuna 67. XII. vydanie.